

Arrest

**nr. 152 437 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughrijving van 6 september 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2015 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KALIN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij bood zich op 6 september 2015 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Kinshasa via Casablanca. Zij was in het bezit van een terugkeerticket op 22 september 2015 naar Casablanca en op 23 september naar Kinshasa. Zij was tevens in het bezit van een Schengenvizum afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa.

Op 6 september 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat zij een geldig visum heeft verkregen en dat zij enkel een verklaring van ten laste neming heeft vergeten te laten ondertekenen. Tijdens haar oorspronkelijk geplande reis in juli en augustus 2015 zou zij op hotel hebben verbleven, maar nu zou zij bij een nicht van haar moeder kunnen verblijven, waarvan zij een verklaring toevoegt bij haar verzoekschrift. Ze betwist dat het hoofddoel van haar reis niet in België ligt. Ze stelt te hebben verklaard dat ze bij familie in Brussel kon verblijven en heeft eerlijkheidshalve aangevuld dat zij ook om professionele redenen naar Parijs wou gaan en mogelijks naar Amsterdam, doch dat zij dit enkel zou doen indien de tijd het haar toeliet aangezien ze absoluut voor enkele dagen naar Londen wilde reizen, waarvoor zij ook een visum zou hebben. Zij begrijpt niet waarom er plots geoordeeld wordt dat het hoofddoel van haar voorgenomen reis niet België zou betreffen. Ze meent dat de grenspolitie haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd heeft en dat zij verder diende te worden gehoord omdat zij in het bezit was van een visum.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat het loutere feit dat de verzoekende partij in het bezit was van een geldig visum voor België, de verwerende partij niet in de weg staat om een beslissing tot teruggrijping te nemen.

Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen teruggrijpen.

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

“artikel 3, eerste lid, 3° (...)

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door België. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Frankrijk, Nederland en Groot-Brittannië zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken.

Ten burele van de Federale politie van de luchthaven maakt betrokkene opnieuw duidelijk niet in België te zullen verblijven. Zij wil per trein naar Parijs afreizen voor een verblijf van drie of vier dagen, er is nog geen ticket voorhanden. Aldaar wil ze in de omgeving van het gare du Nord een hotel boeken, geen reservatie voorhanden. In Parijs wil ze vrienden bezoeken.

Vervolgens wil ze, dit staat nog niet vast, een tante bezoeken in Amsterdam. Ze wil naar Amsterdam reizen per trein, geen ticket voorhanden, verblijf bij een tante. Indien ze naar Nederland zou reizen zou dit voor maximaal twee dagen zijn.

In ieder geval wil ze vrienden gaan bezoeken in Londen. Ze wil naar Londen afreizen per trein, geen ticket voorhanden, verblijf bij vrienden. Betrokkene is pas zinnens naar Brussel af te reizen voor haar terugvlucht op 22/09/2015.

Bijgevolg is betrokkene niet bij machte om, conform de wijzigingen vervat in de visumcode, d.d. 05/04/2010, aan te tonen dat het hoofddoel van haar voorgenomen reis België betreft als land van uitgifte van het desbetreffende visum.”

Determinerend is hier dat de grenspolitie de verzoekende partij verwijt dat zij niet bij macht is om aan te tonen dat het hoofddoel van haar voorgenomen reis in België ligt.

De verzoekende partij betwist geenszins dat zij dient aan te tonen dat het hoofddoel van haar voorgenomen reis in België dient te liggen, nu België haar een visum heeft verstrekt.

De verzoekende partij stipt echter aan dat zij aan de grenspolitie heeft verklaard dat ze bij familie in België zou verblijven en dat zij van daaruit mogelijks reizen zou ondernemen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de grenspolitie, blijkt dat de verzoekende partij bij aankomst aan de grenscontroleur verklaarde dat zij niet zinnens was in België te verblijven.

Het verslag vervolgt:

“Ten burele maakt betrokkene ons opnieuw duidelijk niet in België te zullen verblijven. Zij wil per trein naar Parijs afreizen voor een verblijf van vier of drie dagen, er is nog geen ticket voorhanden. Aldaar wil ze in de omgeving van het Gare du Nord een hotel boeken, geen reservatie voorhanden. In Parijs wil ze vrienden bezoeken.

Vervolgens wil ze, dit staat nog niet vast, een tante bezoeken in Amsterdam. Ze wil naar Amsterdam reizen per trein, geen ticket voorhanden, verblijf bij tante. Indien ze naar Nederland zou reizen zou dit voor maximaal twee dagen zijn.

In ieder geval wil ze vrienden gaan bezoeken in Londen. Ze wil naar Londen afreizen per trein, geen ticket voorhanden, verblijf bij vrienden.

Betrokkene is pas zinnens naar Brussel af te reizen voor haar terugvlucht op 22/09/2015”

Anders dan wat de verzoekende partij nu voorhoudt in haar verzoekschrift heeft ze nooit aan de grenspolitie verklaard dat ze bij familie in België zou verblijven om van daaruit alle reizen te ondernemen. Integendeel blijkt heel duidelijk uit haar verklaringen dat zij niet zinnens was om in België te verblijven. Nergens kan uit haar verklaringen worden afgeleid dat haar verblijf in Brussel als uitgangspunt voor al haar reizen zou dienen. De stukken die zij nu voegt aan haar verzoekschrift doen hier geen afbreuk aan. Zo blijkt de tenlasteneming pas opgesteld te zijn na de bestreden beslissing.

De Raad is prima facie van oordeel dat de grenspolitie in alle redelijkheid en met inachtneming van alle voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het hoofddoel van haar voorgenomen reis in België ligt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk, noch toont de verzoekende partij

prima facie aan dat in casu het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij prima facie een schending van het materieel motiveringsbeginsel aannemelijk.

Waar ze meent dat de hoorplicht werd geschonden kan ze evenmin worden gevolgd. In casu blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat ze haar standpunt naar voor heeft kunnen brengen. Ze maakt geenszins aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden.

Prima facie kan geen schending van de hoorplicht worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

J. CAMU